

Arrest

nr. 256 462 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal verklaarde zijn eerste verzoek kennelijk ongegrond omdat hij niet aannemelijk gemaakt had dat hij in een bloedwraak verwickeld was met de familie N. en hij hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt had dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op bescherming door de Albanese autoriteiten. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. X van 28 mei 2020.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaarde verzoeker dat de problemen die hij bij zijn vorig verzoek uiteenzette nog steeds actueel zijn. Sinds de negatieve beslissing van het CGVS kwamen er twee of drie keer kennissen van zijn familie naar zijn woning om te vertellen over de bedreigingen vanwege de familie N.. In oktober of november 2019 ondernam een verzoeningscomité tevergeefs een verzoeningspoging. Ter ondersteuning van de bloedwraak en de verzoeningspoging legt hij een kopie van een attest van het 'Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar' (Committee of Nationwide Reconciliation) van 19 juni 2020 neer, ondertekend door voorzitter Gjin Marku, waaruit blijkt dat zijn familie sinds 1997 in een bloedwraak verwickeld is met de familie N. en dat er nog geen verzoening is bereikt. Voorts legt hij een schrijven van het politiecmissariaat van Kurbin, opgemaakt in juli 2020, neer (kopie). In dit document staat dat N. N. op 27 maart 1997 werd doodgeschoten en dat M. K., I. K. en E. K. hiervoor gearresteerd werden maar uiteindelijk onschuldig werden verklaard. Verder wordt in dit document gesteld dat er in verband met de relatie tussen de twee families geen klachten ontvangen werden in het commissariaat en dat er geen informatie over een eventuele verzoening is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt: "Dat in casu verzoeker een officieel document kon voorleggen van het 'Committee of Nationwide Reconciliation' dat met name de bloedwraak waarvan sprake in het eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk echt bestaat. Dit gegeven staat in tegenspraak met het oordeel van zowel het CGVS als de RVV, die de bloedwraak als ongeloofwaardig afdeden.

Dat het 'Committee of Nationwide Reconciliation' (CNR) in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing beweerd wordt, wel degelijk een gerespecteerde organisatie is die geraadpleegd wordt door officiële instanties wanneer gegevens over de bloedwraak in Albanië in kaart moeten worden gebracht. Zo gebruikt het 'Home Office' van de Britse overheid officiële cijfers van het CNR in haar rapport: 'Country Policy and Information Note, Albania: Blood Feuds'(stuk 2 in bijlage): (...)

Dat de beschuldigingen van fraude met bloedwraakattesten, die tegen het CNR en voorzitter Gjin Marku in de bestreden beslissing worden aangehaald, helemaal niet bevestigd zijn en dateren van maar liefst negen jaar geleden (2011). Zo vermeldt het rapport van Refworld voor de Canadese immigratiedienst (stuk 3 in bijlage): (...)"

Met zijn voorgaand betoog, verwijzend naar algemene informatie omtrent bloedwraak(attesten), heeft verzoeker de beweerde bloedwraak (met zijn voorgelegde bloedwraakattest) niet aangetoond gelet op de volgende vaststellingen dienaangaande. De Raad wijst er op dat verzoeker vasthoudt aan zijn, reeds in het kader van zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad, ongeloofwaardig bevonden relaas, met name zijn bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn. De Raad merkt op dat documenten slechts bewijswaarde hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast dat het attest een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan een fotokopie omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. De Raad merkt voorts op dat ofschoon niet elk attest met betrekking tot bloedwraak op zich vals zou zijn of uitgereikt zou zijn op gebrekkige/valse gronden, gelet op de informatie aangaande fraude en corruptie in Albanië bij het afleveren van attesten en documenten en in het bijzonder met betrekking tot bloedwraak, de bewijswaarde van dergelijke attesten zeer relatief is. De Raad benadrukt dienaangaande dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd. Zij licht toe dat het CGVS in haar eerste verzoek van oordeel was dat de bloedwraak ongeloofwaardig was. Dat is de reden waarom verzoekende partij de nodige objectieve documenten voorlegt om alsnog haar vrees en relaas te ondersteunen. Verzoekende partij is het niet eens met het oordeel van het CGVS dat het attest van het Committee of Nationwide Reconciliation van juni 2020 wordt afgewezen enkel en alleen omdat het een fotokopie is. Verzoekende partij stelt dat niet werd aangetoond dat het stuk vals is en meent dat dit stuk inhoudelijk moet worden onderzocht. Verzoekende partij beklemtoont dat het onredelijk is om ook het schrijven van het politiecommissariaat zomaar af te wijzen terwijl het wel degelijk een bewijs is dat zij gevaar loopt voor bloedwraak.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht kunnen werpen op de grond in voormelde beschikking.

Verzoekende partij stelt dat het CGVS in haar eerste verzoek van oordeel was dat de bloedwraak ongeloofwaardig was, en dat de reden is waarom verzoekende partij de nodige objectieve documenten voorlegt om alsnog haar vrees en relaas te ondersteunen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij heden verder borduurt op en volhardt in haar relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen heeft afgelegd en stukken heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar initiële relaas.

Verzoekende partij is het niet eens met het oordeel van het CGVS dat het attest van het Committee of Nationwide Reconciliation van juni 2020 wordt afgewezen enkel en alleen omdat het een fotokopie is.

De Raad wijst omtrent het attest van het Committee of Nationwide Reconciliation eerst en vooral op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“5. Verzoeker stelt: “Dat in casu verzoeker een officieel document kon voorleggen van het ‘Committee of Nationwide Reconciliation’ dat*

met name de bloedwraak waarvan sprake in het eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk echt bestaat. Dit gegeven staat in tegenspraak met het oordeel van zowel het CGVS als de RVV, die de bloedwraak als ongeloofwaardig afdeden.

Dat het 'Committee of Nationwide Reconciliation' (CNR) in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing beweerd wordt, wel degelijk een gerespecteerde organisatie is die geraadpleegd wordt door officiële instanties wanneer gegevens over de bloedwraak in Albanië in kaart moeten worden gebracht. Zo gebruikt het 'Home Office' van de Britse overheid officiële cijfers van het CNR in haar rapport: 'Country Policy and Information Note, Albania: Blood Feuds'(stuk 2 in bijlage): (...)

Dat de beschuldigingen van fraude met bloedwraakattesten, die tegen het CNR en voorzitter Gjin Marku in de bestreden beslissing worden aangehaald, helemaal niet bevestigd zijn en dateren van maar liefst negen jaar geleden (2011). Zo vermeldt het rapport van Refworld voor de Canadese immigratiedienst (stuk 3 in bijlage): (...)"

Met zijn voorgaand betoog, verwijzend naar algemene informatie omtrent bloedwraak(attesten), heeft verzoeker de beweerde bloedwraak (met zijn voorgelegde bloedwraakattest) niet aangetoond gelet op de volgende vaststellingen dienaangaande. De Raad wijst er op dat verzoeker vasthoudt aan zijn, reeds in het kader van zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal en de Raad, ongeloofwaardig bevonden relaas, met name zijn bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn. De Raad merkt op dat documenten slechts bewijswaarde hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast dat het attest een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan een fotokopie omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. De Raad merkt voorts op dat ofschoon niet elk attest met betrekking tot bloedwraak op zich vals zou zijn of uitgereikt zou zijn op gebrekkige/valse gronden, gelet op de informatie aangaande fraude en corruptie in Albanië bij het afleveren van attesten en documenten en in het bijzonder met betrekking tot bloedwraak, de bewijswaarde van dergelijke attesten zeer relatief is. De Raad benadrukt dienaangaande dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten." De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, opnieuw op dat het attest van het Committee of Nationwide Reconciliation een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit het voorgaande (en ook uit de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing) blijkt echter dat het attest, in weerwil van wat verkeerdelijk wordt voorgehouden, niet enkel en alleen om die reden wordt afgewezen.

Verzoekende partij stelt verder dat niet werd aangetoond dat het stuk vals is en meent dat dit stuk inhoudelijk moet worden onderzocht.

De Raad wijst er echter op dat verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan voorgelegde stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In de beschikking (en de bestreden beslissing) wordt uiteengezet waarom het attest van het Committee of Nationwide Reconciliation geen of onvoldoende bewijswaarde heeft ter staving van de door verzoekende partij haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoekende partij beklemtoont dat het onredelijk is om ook het schrijven van het politiecommissariaat zomaar af te wijzen terwijl het wel degelijk een bewijs is dat zij gevaar loopt voor bloedwraak.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen in haar voorgaand betoog gelet op de vaststellingen uit de bestreden beslissing van de commissaris-generaal omtrent het schrijven van het politiecommissariaat: "Hoewel u en uw broer Ad.(...) menen dat uit het document van de politie moet blijken dat de politie niet in staat is om jullie te beschermen, (verklaring volgend verzoek Al.(...) d.d. 12 oktober 2020, punt 18; verklaring volgend verzoek Ad.(...) d.d. 12 oktober 2020, punt 18) is dit allerm minst het geval. Nog los van het gegeven dat ook dit document een kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, kan er gewezen worden op een merkwaardige vaststelling aangaande uw verklaringen betreffende dit document. Daar waar het schrijven stelt dat er geen klachten ontvangen werden in verband met de relatie tussen beide families, verklaart u dat jullie wél bescherming vroegen aan de politie (verklaring volgend verzoek Al.(...) d.d. 12 oktober 2020, punt 18). Hoe dan ook, gezien de politie in dit schrijven op geen enkele manier gewag maakt van een bloedwraak tussen uw familie en

de familie N.(...), onderbouwt het slechts de beoordeling in het kader van jullie eerste verzoek dat er geen geloof gehecht kan worden aan jullie beweringen in dit verband.”

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekende partij haar nieuwe aangebrachte/voorgelegde elementen in het kader van haar huidig verzoek, niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij zou worden erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS